

Arrest

nr. 325 836 van 25 april 2025
in de zaak X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VERCAMMEN
Stationsplein 10
9160 LOKEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 04 oktober 2024 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker bijgestaan door zijn advocaat D. VERCAMMEN.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 10 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, geboren te Jalalabad in de provincie Nangarhar. Toen u ongeveer zeven à acht jaar oud was verhuisde u naar de hoofdstad Kaboel omwille van het werk van uw vader. U woonde er tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw vader, uw moeder, uw vijf broers en uw drie zussen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U verklaart dat zowel uw vader A. W. A. (...) als de man van uw maternale tante A. L. A. (...) een functie bekleedden onder de toenmalige overheid. Omwille van deze functies werd uw familie door de taliban gevisieerd en bedreigd. Toen de voormalige overheid viel en de taliban de macht in Afghanistan overnamen zag u zich uiteindelijk genoodzaakt om het land te verlaten.

U verliet Afghanistan samen met uw vader en uw broer F. (...). Uw vader verblijft op vandaag te Iran en op de grens tussen Iran en Turkije raakte u het contact met uw broer kwijt. Sindsdien is het spoor bijster. U reisde vervolgens verder en diende op 26 oktober 2023 een aanvraag tot internationale bescherming in Oostenrijk in. Op 27 november 2023 diende u in België een tweede verzoek in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban vermoord te worden omwille van het werk van uw vader en de man van uw maternale oom onder de toenmalige overheid.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: kopieën van uw elektronische taskara, werkdocumenten van uw vader, werkdocumenten van de man van uw maternale tante, foto's van uw vader aan het werk, foto's van de man van uw maternale tante aan het werk, foto's van het overlijden van de zoon van uw maternale tante en foto's van u met uw vader en uw broers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst slaagde u er niet in om uw beweerde identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Bij uw gehoor d.d. 19 april 2024 legde u immers enkel een kopie van een taskara neer. Gevraagd naar uw originele taskara beweerde u dat uw taskara nog te Afghanistan ligt (CGVS, pg. 5). Gezien kopieën onderhavig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk kon het CGVS de authenticiteit ervan bijgevolg niet nagaan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Bovendien moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing d.d. 30 november 2023 van de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek d.d. 29 november 2023 reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat N. A. (...) op datum van 29-11-2023 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar." Daarom kunt u niet worden beschouwd als een minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed (CGVS, pg. 4) ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Inzake de tewerkstellingen van uw vader A. W. A. (...) en de man van uw maternale tante A. L. A. (...) stelt het CGVS voorts vast dat uw verklaringen allerminst weten te overtuigen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u de vermeende familieband met uw vader A. W. A. (...) niet kunt hardmaken. Zo slaagt u er niet in om uw eigen identiteit ontegensprekelijk aan te tonen en legt u geen enkel geldig identiteitsdocument van uw vader neer. De familiefoto's die u neerlegde vermogen voornoemde appreciatie niet te wijzigen. Vooreerst wordt middels deze foto op geen enkel ogenblik enige identiteit noch familieband van de protagonisten op deze foto ontegensprekelijk gestaafd. Daarenboven benadrukt het CGVS dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van het asielmotief.

Betreffende het werk van uw vader slaagt u er in de eerste plaats niet in om eenduidig te antwoorden wanneer uw vader begon te werken bij de politie. U denkt in het jaar 1393 (Gregoriaanse kalender: 21 maart 2014 – 20 maart 2015) (CGVS, pg. 14). Aangaande zijn politieopleiding weet u enkel met zekerheid dat uw vader zijn training volgde in de wijk Pul-e-Charckhi (CGVS, pg. 15) te Kaboel (CGVS, pg. *ibid.*) en dit gedurende een periode van drie maanden (CGVS, *ibid.*). Bijkomende informatie kunt u niet geven gezien uw vader niets over zijn opleiding vertelde gezien u toentertijd te jong was (CGVS, *ibid.*). Bovendien erkent u dat u nooit vragen over zijn opleiding stelde (CGVS, *ibid.*). Over de periode van uw vader bij de 'disciplinary squad' blijkt uw kennis evenzo ontoereikend. U verklaart vooreerst dat hij er als chauffeur van de man van uw maternale tante werkte (CGVS, pg. 15) maar weet niet precies hoelang uw vader er uiteindelijk werkte (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar wat de 'disciplinary squad' precies deed begint u plotsklaps over voertuigen met getinte ruiten en burgers die militaire kledij droegen en/of militaire dingen gebruikten en die gestopt werden en deze niet mochten dragen en/of gebruiken (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar de hoofdtaken van de unit verwijst u naar uw antwoorden op de vorige vragen en geeft u bijkomend aan dat uw vader het huis om 08u00 's morgens verliet en tot 05u00 à 06u00 werkte (CGVS, *ibid.*). Wanneer navolgend de open vraag gesteld wordt om (nogmaals) over het werk van uw vader te vertellen stelt u onbetekenend dat uw vader een chauffeur was, dat de commandant naast hem zat en dat uw vader in de voorste wagen zat (CGVS, *ibid.*). Verder weet u wel dat uw vader de commandant naar missies en naar huis bracht (CGVS, *ibid.*) maar slaagt u er niet in bijkomende informatie te geven gezien uw vader u niets specifiek vertelde (CGVS, pg. 17). U verwijst binnen dit kader andermaal naar uw jeugdige leeftijd waardoor uw vader u niet veel over zijn werk vertelde, o.m. uit vrees dat u deze informatie verder zou zeggen (CGVS, *ibid.*). Over de periode van uw vader na de 'disciplinary squad' blijkt uw kennis evenzo ontoereikend. Gevraagd naar de hoofdtaken van het team antwoordt u dat er douane was die auto's wogen waarvoor ze moesten betalen (CGVS, *ibid.*) en op de vraag welke taken het team nog uitvoerde antwoordt u simpelweg 'bewaking' (CGVS, *ibid.*). Wanneer het CGVS vervolgens de vraag stelt wat het team bewaakte gaat u niet in op de vraag en verklaart u dat het team de bewaking deed van 's nachts en dat ze moesten bewaken wanneer andere collega's sliepen (CGVS, *ibid.*). Voorts weet u niet precies hoelang uw vader er werkte (CGVS, pg. 18) en verklaart u plotsklaps dat uw vader een chauffeur was van de commandant (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar de taken die uw vader als chauffeur diende te doen antwoordt u betekenisloos dat uw vader de commandant naar huis bracht wanneer hij op verlof was en dat hij dan terug naar het werk kwam (CGVS, *ibid.*). Navolgend ging uw vader aan de slag bij verschillende ambassades (CGVS, pg. 18, 19). Inzake deze periode blijft uw kennis eveneens gebrekkig. Volgens uw verklaringen waren discipline, het aanvragen van visa, zes uren bewaking 's nachts en het rijden de hoofdtaken van het team van uw vader (CGVS, pg. 18). U kunt verder geen bijkomende informatie geven maar weet wel dat uw vader de consul of ambassadeur moest escorteren wanneer ze naar ergens gingen (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar een verhaal dat uw vader vertelde beperkt u zich verder tot de stelling dat uw vader ervoor zorgde dat mensen in een rij stonden wanneer ze een visa aanvroegen en dat hij de security deed van die plaats (CGVS, pg. *ibid.*). Uw vader werkte er uiteindelijk tot de val van de toenmalige regering (CGVS, pg. 18, 19). Bovenstaande verklaringen overtuigen geenszins en ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas.

Overeenkomstig de identiteit van en de familieband met uw vader slaagt u er evenmin niet in om, om voornoemde redenen (cf. *supra*), de familieband met A. L. A. (...), de man van uw maternale tante, hard te maken. De twijfels rond een daadwerkelijke familieband worden daarenboven enkel aangewakkerd wanneer de man van uw maternale oom ter sprake komt. Op de vraag om over uw oom als persoon te vertellen antwoordt u vooreerst dat hij een goed persoon was om vervolgens compleet naast de kwestie te vertellen dat hij getransfereerd werd naar de speciale eenheden, dat hij 2.000 mensen onder hem had, dat hij van de ene provincie naar de andere provincie ging en dat hij hulp bood als er ergens een conflict was (CGVS, pg. 19). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om uw oom als persoon te omschrijven verklaart u irrelevant dat hij niet in het werk of leven van iemand interfereerde, dat hij enkel bezig was met zijn eigen werk, dat hij voor zover u weet deze job had en dat hij langzaam een zekere persoonlijkheid werd, aangemoedigd door de overheid (CGVS, *ibid.*). Verder kunt u de gezinsleden van zijn gezin benoemen (CGVS, pg. 19, 20) maar weet u niet of uw tante getrouwd is (CGVS, pg. 20) noch waar de man van uw maternale tante geboren is (CGVS, *ibid.*). Vreemd genoeg verklaart u voorts dat u geen nieuws hebt van uw oom (CGVS, *ibid.*) maar bent u er klaarblijkelijk wel van overtuigd, niettegenstaande u er geen idee van hebt waar uw oom verblijft (CGVS,

ibid.), dat zijn meerderjarige zonen bij hem zijn (CGVS, *ibid.*). Wanneer gevraagd wordt om een verhaal over uw vermeende oom te vertellen komt u ten slotte niet verder dan te stellen dat uw oom rugproblemen had en verschillende keren naar India trok ter verzorging (CGVS, *ibid.*). Niettegenstaande de diverse (open) vragen, gaf u het CGVS slechts een uiterst minieme inkijk in de persoon van de vermeende man van uw maternale tante en slaagde u er allerminst in om de vermeende familieband te bekrachtigen.

Evenzo betreffende de tewerkstelling van de man van uw maternale tante trekt u de rode draad van onwetendheid door. Gevraagd om iets over zijn werk te vertellen verklaart u vooreerst dat u weinig informatie hebt buiten het aantal mensen die onder hem werkten (CGVS, pg. 21). Wanneer andermaal gevraagd wordt om over zijn werk te vertellen komt u niet verder dan te stellen dat er vijftig tot zestig mensen onder hem werkten toen uw vader er werkte en dat er tweeduizend mensen onder hem werkten nadat hij naar het speciale team 888 van de luchtmacht getransfereerd werd (CGVS, *ibid.*). U weet bijkomend niet wanneer uw oom begon te werken (CGVS, *ibid.*), wat uw oom deed voor hij commandant werd (CGVS, pg. 21) en beperkt uw antwoord tot de (logische) stelling dat uw oom moest studeren om commandant te worden (CGVS, *ibid.*). U bent vervolgens niet op de hoogte wanneer uw oom naar de speciale eenheid getransfereerd werd maar weet wel de reden (CGVS, pg. 21). Voorts verklaart u (logischerwijze) dat uw oom luchtsteun bood bij gevechten (CGVS, pg. 22) maar antwoordt u andermaal naast de kwestie hoe het komt dat uw oom bij de luchtmacht terecht kwam (CGVS, *ibid.*). Ten slotte verklaart u dat u niet meer informatie hebt gezien uw oom nooit over zijn werk vertelde (CGVS, *ibid.*) en u te klein was om er achter te vragen (CGVS, *ibid.*).

Het CGVS wijst er op dat er van een verzoeker tot internationale bescherming mag en kan verwacht worden dat hij belangrijke factoren binnen zijn asielrelaas, in concreto de vermeende tewerkstelling van uw vader en de man van uw maternale tante, voldoende kan stofferen. U blijft hier evenwel in gebreke. Het gebrek aan doorleefde en gedetailleerde informatie dienaangaande ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het algemeen en de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader en oom in het bijzonder. Uw jeugdige leeftijd, waarop u zich meermaals beroept (CGVS, 16, 17, 22), kan in deze niet als een verzachtende omstandigheid aangenomen worden. Immers, volgens de medische test tot vaststelling van uw leeftijd (cf. supra) was u ongeveer tien jaar oud toen uw vader in het jaar 1393 (Gregoriaanse kalender: 21 maart 2014 – 20 maart 2015) zijn werk aanvatte (CGVS, pg. 14) en ongeveer zeventien jaar oud toen zowel uw vader (CGVS, pg. 18, 19) als uw oom (CGVS, pg. 22) hun werk bij de val van de toenmalige overheid beëindigden. Niettegenstaande u bij de val van de regering nog niet meerderjarig was kan evenwel verwacht worden dat u meer omstandige informatie over het werk van uw vader en oom kunt aanreiken, te meer u op vandaag nog steeds contact hebt met uw familie in Afghanistan en u bijgevolg zowel in het verleden als het heden voldoende tijd en mogelijkheden had om u bijkomend te informeren.

De foto's en werkdocumenten van uw vader en de man van uw maternale tante weten voornoemde appreciatie niet te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien kan aan Afghaanse documenten en aan privéfoto's weinig bewijswaarde gehecht worden omwille van redenen die eerder vermeld werden (cf. supra). Andermaal dient benadrukt dat het bovendien slechts kopieën betreft en deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk, waardoor de bewijswaarde bijzonder gering.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan het profiel van uw vader en de man van uw paternale tante kan bijgevolg eveneens geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die hier uit voort zouden vloeien voor beide individuen, zoals ook blijkt uit uw verklaringen.

U verklaart dat de man van uw maternale tante reeds geruime tijd problemen kende alvorens uw vader er aan de slag ging (CGVS, pg. 22). Toen uw vader bij uw oom ging werken werd hij eveneens met problemen geconfronteerd, waaronder dreigbrieven en telefonische bedreigingen (CGVS, *ibid.*).

Uw kennis inzake deze brieven blijkt evenwel ontoereikend waardoor deze een blote bewering blijven. Vooreerst kunt u niet vertellen wanneer uw vader de eerste dreigbrief ontving (CGVS, pg. 23) en op de vraag wat er in de brief stond antwoordt u niet op de vraag en antwoordt u 'geschreven in de brief' (CGVS, *ibid.*). Op de vraag wat er in de brief stond geeft u vervolgens aan dat uw vader deze niet las en dat u te klein was (CGVS, *ibid.*). Volgens u babbelde uw vader enkel met uw moeder (CGVS, *ibid.*) en verbrandde uw moeder de brief uiteindelijk uit angst voor de taliban (CGVS, *ibid.*). Tegen het licht dat de taliban op de hoogte waren van het bestaan van deze brief, gezien de brief door hen zelf verstuurd werd, lijkt deze actie evenwel weinig logisch noch zinvol. Wat er ook van zijn, ook inzake de tweede dreigbrief overtuigen uw antwoorden niet alwaar u simpelweg stelt deze brief niet gezien te hebben (CGVS, pg. 24). Afsluitend stelt het CGVS vast dat uw gebrekkige kennis en weinig overtuigende verklaringen dienaangaande uw geloofwaardigheid andermaal ondermijnen, alsook het werkelijke bestaan van deze brieven - die overigens niets meer dan een blote bewering bleken.

Gevraagd om te vertellen over de telefonische bedreigingen die uw familie kreeg antwoordt u vooreerst nietszeggend dat ze belden en dat ze dezelfde dingen zeiden zoals in de brieven (CGVS, pg. 24). Andermaal zou uw vader hier niets over verteld hebben (CGVS, *ibid.*) maar zei hij enkel dat u het huis niet mocht verlaten (CGVS, *ibid.*). Verder kunt u ook niet aangeven hoeveel telefonische bedreigingen uw vader juist ontving (CGVS, *ibid.*). Op geen enkel ogenblik legt u geloofwaardige en aannemelijke verklaringen af omtrent de telefonische bedreigingen die uw vader zou ontvangen hebben waardoor deze eveneens een blote bewering blijven.

Op dezelfde wijze ontbreken uw antwoorden op de vragen rond de vermeende bomexplosie op uw vader en de man van uw maternale tante enige diepgang en doorleefdheid. U weet in eerste instantie niet wanneer de aanslag gebeurde (CGVS, pg. 25) en stelt navolgend kort dat ze kwetsuren hadden en naar het ziekenhuis gingen op de vraag hoe uw vader en oom reageerden. Op de vraag welke kwetsuren ze hadden antwoordt u niet op de vraag en verklaart u dat uw vader op de stoel van de chauffeur zat, dat uw oom er naast zat en dat er overal glas was om vervolgens te zeggen dat ze aan hun handen en gezicht gekwetst raakten (CGVS, pg. 25). Middels de antwoorden op de volgende vragen wordt het CGVS niet veel wijzer en voegt u er enkel aan toe dat uw vader en de man van uw maternale tante naar het ziekenhuis gingen, dat ze even op verlof waren en erna opnieuw hun werk aanvatten (CGVS, pg. 25). Steunend op deze informatie maakt u op geen enkel ogenblik aannemelijk dat er wel degelijk sprake was van een gerichte bomaanslag en wordt de geloofwaardigheid ook van dit vervolgingsfeit ernstig in vraag gesteld.

Ten slotte werd uw vader het slachtoffer van een bomaanslag in de ambassade van Duitsland (CGVS, pg. 26). Andermaal blijft u het antwoord op de vraag wanneer het incident gebeurde evenwel schuldig (CGVS, *ibid.*) en wanneer gevraagd naar wat er gebeurde antwoordt u kort en nietszeggend 'een tankbom' (CGVS, pg. 26). Gevraagd om meer te vertellen blijft u vervolgens beperkt tot de stelling dat verschillende mensen, meer dan honderd mensen gedood werden (CGVS, *ibid.*). Verder kunt u niet met zekerheid antwoorden wie de aanslag opeiste (CGVS, *ibid.*), op wie de aanval gericht was (CGVS, *ibid.*) en verklaart u betekenisloos dat uw vader zijn werk er was op de vraag wat uw vader van werk deed (CGVS, *ibid.*). Aansluitend op de uiterst beperkte informatie die wat betreft dit vervolgingsfeit door u wordt toegereikt maakt u tevens op geen enkel ogenblik aannemelijk dat er sprake zou zijn van een persoonlijke en gerichte aanval op uw vader omwille van zijn (ongeloofwaardig) profiel als overheidspersoneel. Dat uw familie ooit het slachtoffer zou zijn geworden van dergelijke aanval blijkt evenzeer slechts een blote bewering.

Wat betreft uw eigen problemen stelt het CGVS vast dat u op geen enkel ogenblik enige persoonlijke en individuele vervolgingsfeiten in uw hoofde concreet noch aannemelijk maakt. Op de vraag of u ooit bedreigingen kreeg omwille van het werk van uw oom stelt u onmiskenbaar dat u nooit bedreigingen kreeg (CGVS, pg. 27). Bijkomend stelt u wel dat u bedreigingen kreeg omwille van de bedreigingen die uw vader kreeg (CGVS, *ibid.*). Wanneer het CGVS uw eigenste problemen diepgaander tracht te bespreken slaagt u er niet in om deze te concretiseren en verwijst u telkenmale naar de problemen die uw vader kende, waaraan bovendien, omwille van voornoemde redenen (cf. *supra*), door het CGVS geen geloof kan worden gehecht. Gevraagd naar de bedreigingen die u (en uw familie) ontvingen beperkt u zich tot te stellen dat u doodsb bedreigingen kreeg (CGVS, pg. 29). Op de vraag hoe u deze doodsb bedreigingen kreeg verwijst u naar de brieven die uw vader ontving (CGVS, *ibid.*). Nadien verwijst u opnieuw naar de telefonische bedreigingen waarover uw vader en uw moeder niets vertelden (CGVS, *ibid.*) en sluit u uiteindelijk af met de ondubbelzinnige stelling dat uzelf nooit persoonlijk bedreigd werd (CGVS, *ibid.*). Het gebrek aan concrete vervolgingsfeiten in uw hoofde ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid wederom.

Ook wat betreft de problemen die uw familie zou kennen overtuigen uw verklaringen niet. U verklaart dat de zoon van uw maternale tante A. (...) door de taliban ontvoerd en gedood werd (CGVS, pg. 27, 28). Opnieuw weet u niet met zekerheid wanneer dit incident gebeurde waarbij u nog maar eens verwijst naar uw jeugdige leeftijd. U verklaart verder dat ze thuis enkel zeiden dat uw neef gevonden werd maar nooit vertelden over negatieve dingen zoals waar uw neef vermoord werd en wanneer uw neef vermoord werd (CGVS, pg. 27). Evenzo op de volgende vragen van het CGVS blijven uw antwoorden karig en weinig zeggend (CGVS, pg. 28). Afgezien van uw weinig doorleefde informatie, waardoor geen geloof aan het incident gehecht kan worden, slaagt u er in elk geval, om redenen die boven reeds vermeld werden (cf. *supra*), niet in om de identiteit van uw maternale neef aan te tonen noch om een familiale band hard te maken. De foto's die u over het overlijden van uw maternale neef neerlegde weten deze appreciatie niet te wijzigen. Deze foto's tonen immers op geen enkel gebied enige identiteit aan noch familiale band en daarenboven kan, om voornoemde redenen (cf. *supra*) weinig waarde aan privéfoto's gehecht worden.

Verder haalt u eveneens geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van uw familie na uw vertrek uit Afghanistan. Niettegenstaande u nooit persoonlijk door de taliban bedreigd werd beweert u dat de taliban uw huis tweemaal bezochten en vroegen achter uw whereabouts, deze van uw broer en van uw vader (CGVS, pg. 30). Gezien u o.m. zelf nooit persoonlijk bedreigd werd (CGVS, pg. 29) kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat deze bewering doorspekt is met opportunisme. Indien er enig geloof aan deze

vervolgingsfeiten wordt gehecht, *quod non*, raakt het bovendien wal noch kant dat uw familie uit angst het huis niet meer verlaat (CGVS, pg. 30). Uw verklaringen tonen immers aan dat de taliban uw familie simpelweg thuis bezoeken (CGVS, pg. *ibid.*). Daarenboven spelen ze met deze veiligheidsmaatregel de taliban in de kaart die nu te allen tijde op de hoogte is van de whereabouts van uw familie.

Tot slot getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen met uitzondering van Oostenrijk, waar u de beslissing niet heeft afgewacht, van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_F

ocus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024
2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments) (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook

vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve

steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3 Aanvullende stukken

Op 10 april 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state

- protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
 - UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
 - EUAA COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban, 14 december 2023.
 - EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
 - EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

2.4 De aangevoerde middelen

Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker vangt aan met een theoretische uiteenzetting in verband met de volgens hem geschonden bepalingen en beginselen. Concreet merkt hij op dat de bestreden beslissing gebaseerd is op beweerdelijk foutieve en minstens onzorgvuldig genomen conclusies.

In eerste instantie neemt verzoeker het standpunt van verweerder op de korrel voor wat zijn identiteitsdocument betreft. Verzoeker geeft toe dat hij enkel een kopij van zijn Taskara neerlegt, maar dat dit op zich voldoende duidelijk is. Verzoeker meent dat wanneer verweerder opmerkt dat zij in ieder geval de echtheid van deze documenten niet kan nagaan, zij ook niet besluiten tot enige ongeloofwaardigheid inzake de familiebanden op deze basis. Hoe dan ook zou een kopij van een dergelijk document aanvaard dienen te worden op basis van verwijzingen naar arresten van de Raad.

Ook de overige stukken die verzoeker voorbrengt, zouden op hun eigen merites beoordeeld moeten worden en zouden toch minstens moeten leiden tot vermoedens die volgen uit deze stukken. De foto's die verzoeker voorbrengt, zouden duidelijk zijn vader in beeld brengen. De motivering van de bestreden beslissing zou dan ook tegenstrijdig zijn. De familieband zou niet bewezen zijn, maar deze foto's zouden ook niet toelaten om een besluit te nemen over de geloofwaardigheid van het asielrelaas. In ieder geval stelt verzoeker zich de vraag wie anders dan familieleden toegang zou hebben tot de soorten stukken die hij voorbrengt. Dit geldt voor alle stukken die hij voorbrengt.

Verzoeker is van mening dat hij voldoende kennis heeft over de dagelijkse realiteit van het werk van zijn vader en oom. Beiden zouden actief geweest zijn bij een speciale eenheid met uiterst gevoelige informatie die hieruit volgt. Dergelijke informatie wordt alleszins niet met kinderen gedeeld. Ook voor wat de aanslagen betreft, is verzoeker dan ook van mening dat hij voldoende informatie heeft kunnen geven. Met name de aanslag aan de Duitse ambassade zou deel uitmaken van publiek beschikbare informatie.

Verder gaat verzoeker nog nader in op de subsidiaire bescherming. Daarbij wijst hij met verwijzing naar algemene gegevens op allerlei geweld onder meer in de provincie van herkomst van verzoeker.

Ten laatste merkt verzoeker op dat hij door de bestreden beslissing geen internationale bescherming kreeg en daardoor mogelijks het land zal dienen te verlaten; Dit zou echter grote gevolgen kunnen hebben vermits hij hierdoor blootgesteld zou kunnen worden aan vervolging, ontvoering en onmenselijke behandeling. Hierbij herhaalt hij de beweerdde problemen ten aanzien van de Taliban. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dan ook in strijd zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Dit zou er toe moeten leiden dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

2.5 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”*

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Er wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk, onduidelijkheden in verband met een beweerdelijk eenmalig voorgevallen incident en de door verzoeker voorgebrachte documenten. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt.

Er dient daarbij eerst en vooral vastgesteld te worden dat verzoeker zijn identiteit niet bewijst en hier zelfs geen begin van bewijs van aanbrengt en dit in weerwil van wat verzoeker ook in zijn verzoekschrift nog voorhoudt. De bestreden beslissing gaat duidelijk nader in op de reden waarom er besloten wordt tot de onmogelijkheid om onomstotelijk de identiteit van verzoeker vast te stellen. Er worden inderdaad enkel kopijen van documenten voorgebracht waarbij ook op dit vlak de bestreden beslissing aangeeft waarom dergelijke kopijen problematisch zijn in de bewijsvoering van de identiteit van de betrokken personen. Een tegenstrijdige motivering kan de Raad daarbij niet ontwaren en dit in weerwil van wat verzoeker beweert. Hij kan daarbij niet gevolgd worden in zijn argumentering in dit verband. Het komt immers verweerder, en ook de Raad, toe om de documenten die in de procedure worden neergelegd ook daadwerkelijk te beoordelen en dit in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Er kan door verzoeker bezwaarlijk voorgehouden worden dat zijn documenten zonder meer zijn relaas ondersteunen waardoor er wel degelijk besloten kan worden dat deze documenten de geloofwaardigheid van zijn relaas niet bevorderen of herstellen.

Overigens gaat deze onduidelijkheid over de ware identiteit van verzoeker verder dan het louter overleggen van een originele Taskara. Immers blijkt eveneens uit de bestreden beslissing en het voor de Raad beschikbare dossier dat verzoeker zich onder een andere leeftijd aanmeldde dan hij in werkelijkheid zou hebben.

Verzoeker stelt dat de tewerkstelling van zijn vader en van zijn oom ertoe leidden dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten. Beiden zouden immers functionarissen binnen de voormalige overheid geweest zijn en dan meer specifiek bij de politiediensten.

Uit de stukken waar de Raad over beschikt, blijkt echter niet -zoals verweerder terecht aanhaalt- dat het loutere feit een familielid te zijn van een overheidsfunctionaris niet volstaat om te kunnen besluiten tot een risico op vervolging.

Het blijkt ook uit de weergave van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker erg weinig informatie kan verschaffen over de tewerkstelling van zijn vader. De antwoorden van verzoeker zijn vaak ontwijkend en geven geen zicht op bijzondere kennis van de tewerkstelling. Verzoeker weet niet wanneer zijn vader met zijn werk begon, kan geen duiding geven bij zijn opleiding en kan slechts zeer fragmentarisch antwoorden op een aantal vragen. Hij lijkt erg weinig kennis te hebben van dit werk en dit ondanks het feit dat zijn vader toch erg regelmatig thuis was. Zelfs in een Afghaanse context mag er verwacht worden dat er minimaal informatie gedeeld wordt tussen gezinsleden. Het louter wijzen op een jeugdige leeftijd destijds is onvoldoende om dergelijke lacunes in kennis te verklaren. De latere tewerkstelling bij de ambassades leidt dan weer tot antwoorden van verzoeker waarbij een merkwaardige combinatie van taken toegedicht geweest lijkt te zijn aan zijn vader. Verzoeker lijkt ook niet de gelegenheid genomen te hebben om zich intussen verder te informeren naar het hoe en waarom van de activiteiten van zijn vader. Sedert hun vlucht uit Afghanistan is er immers ook geen reden meer om dergelijke informatie eventueel niet meer te delen, nu zij zich op heden buiten hun land van herkomst bevinden. Overigens bewijst verzoeker ook nergens ook maar enigszins dat de persoon waarvan sprake is ook daadwerkelijk zijn vader is.

Hetzelfde geldt bijgevolg ook voor de band met zijn oom en de daaruit volgende beweringen ten aanzien van deze oom. Wie deze persoon als mens is, kan verzoeker slechts zeer moeizaam omschrijven en komt niet verder dan te stellen dat hij een goed persoon is. Dat geldt uiteraard nog steeds voor een redelijk groot deel van de wereldbevolking en ook andere details zijn hem zo goed als onbekend. Een echte en werkelijk beleefde familieband blijkt hier niet het minste uit.

De tewerkstelling van deze persoon kan verzoeker evenmin duidelijk beschrijven. Hij zou op de hoogte zijn van het aantal personen die voor zijn oom werkten. Hoe hij tot die positie kwam die klaarblijkelijk toch van belang zou moeten zijn, is niet af te leiden uit de verklaringen van verzoeker. Ook voor zijn oom trachtte hij niet aan meer informatie te komen alhoewel verzoeker toch aangeeft dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie.

Het geheel is dan ook bijzonder ongeloofwaardig en bewijst het voorgehouden profiel van verzoeker niet.

Verzoeker geeft aan dat zijn familie het voorwerp zou uitmaken van bedreigingen en dit zowel per telefoon als per brief. Ook zijn vader zou hier mee te maken gekregen hebben van zodra hij zijn werk bij de overheid aanvatte. Verzoeker wijst op een dreigbrief van de hand van de Taliban die zijn moeder uit angst voor dezelfde Taliban verbrand zou hebben. Wat het motief hiervoor zou zijn, is wel erg bedenkelijk. De brief waarvan sprake werd immers verzonden door de Taliban. Het verbranden ervan heeft dan ook geen enkele invloed of voordeel.

Op het vlak van de telefonische bedreigingen zijn de verklaringen van verzoeker zo mogelijk nog meer diffuus. De aanslagen tegen zijn vader kunnen evenmin gedetailleerd beschreven worden en hoe deze aanslagen ook doelgericht zouden zijn op de persoon van zijn vader is een raadsel. Verzoeker kan alleszins niet aangeven waarom dit zou zijn.

Verzoeker beroept zich ook nog op de ontvoering van en de moord op zijn neef. Er zou thuis bij verzoeker geen gesprek geweest zijn over negatieve dingen wat toch erg bevreemdend is in de Afghaanse context van tientallen jaren met allerhande conflicten. In dit verband legt verzoeker weliswaar foto's neer, maar deze worden niet vergezeld van een geloofwaardig relaas en deze kunnen dan ook niet tot een ander besluit leiden. De verklaringen van verzoeker als zou zijn familie ook nu nog regelmatig geïntimideerd worden door de Taliban raken kant noch wal. De maatregelen die de familie daarvoor neemt, zijn volledig nutteloos vermits de Taliban simpelweg naar de verblijfplaats van de familie van verzoeker zou kunnen komen.

De foto's die verzoeker neerlegt, vormen evenmin bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Bovendien kan uit de foto's geenszins worden opgemaakt wie deze personen in werkelijkheid zijn. Hoe dan ook kan uit de neergelegde foto's niet worden afgeleid en toont verzoekende partij evenmin aan dat deze werkelijk zouden zijn getrokken op de plaats(en) waarop verzoekende partij beweert dat deze getrokken zijn. Zelfs indien al aangenomen zou kunnen worden dat zij zouden zijn getrokken in haar beweerde regio van herkomst, *quod non*, dan nog dient overigens te worden opgemerkt dat deze foto's slechts een momentopname bevatten en niet kunnen aantonen dat er sprake is van de beweerde personen en dat zij

deel uitmaakten van de veiligheidsdiensten zoals de Politie. Hij of de andere personen op de foto's kunnen zich immers eenvoudigweg naar daar hebben begeven om er, onder meer op vraag van verzoeker en met het oogmerk om zijn verzoek om internationale bescherming te stofferen, een aantal foto's te nemen. Zij maken dan ook geen bewijs uit dat de bevindingen van verweerder onderuit haalt.

Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Bij het huidige verzoekschrift brengt verzoeker nog bijkomende stukken bij. Eerst en vooral dient er hierbij opgemerkt te worden dat deze stukken voor het grootste deel wellicht in het Pashtou zijn opgesteld en niet voorzien zijn van een vertaling. Enkele stukken bevatten een tekst in het Engels. Hierbij wijst de Raad op artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de Raad niet toelaat dit document in overweging te nemen daar het werd opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling.. Het grootste deel van deze documenten lag overigens reeds voor bij het persoonlijk onderhoud en verweerder heeft hier al over geoordeeld. Dergelijke bankkaarten en certificaten zijn alleszins geenszins van aard om de vaststellingen van verweerder te ontkrachten en kunnen niet leiden tot een ander besluit. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde documenten behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. Het is niet aan de Raad om te bewijzen dat feiten niet waar zijn en evenmin is het de taak van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de betrokkene aan te vullen. Een document is daarbij slechts één element in het relaas van de betrokkene en de bewijswaarde ervan hangt af van de verklaringen van de betrokkene zelf en andere objectieve elementen. De voorgelegde documenten vermogen op zichzelf niet de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

De voorgelegde documenten vermogen op zichzelf niet de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen en dit gelet op voorgaande uiteenzetting.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghansen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij zich onverminderd als moslim identificeert en dat hij een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt overigens nader ingegaan op dit aspect.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.6 De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1 In het middel van zijn verzoekschrift houdt verzoeker eveneens voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op erg algemene wijze dat er nog steeds sprake is van buitensporig geweld in Afghanistan. Dit zou met name ook gelden voor Nangarhar waarbij hij een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigd hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdlyk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2 De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.7 De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.8 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475). Uit het voorgaande blijkt dat deze motiveringsplicht op geen enkele wijze geschonden is door de voorliggende beslissing

2.9 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad tevens dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur en dan meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.10 Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.11 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.12 Waar verzoeker tevens nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------